

Dr. Molnár Tamás (JATE ÁJK '98) háromszoros olimpiai bajnok, világbajnok vízilabdázó idén intett búcsút a medencének, amelynek környezetében viszont továbbra is aktívan tevékenykedik, jelenleg a szegedi klub ügyvezetőjeként, szakmai igazgatójaként. Az október 1-jei SZTE Állásbörzén, nemcsak mi, de a karrierjüket tervező fiatalok is kérdezhettek tőle egyetemi évekről, célokról, alternatívákról.

„A TYÚKLÉTRÁT NEM LEHET FIGYELMEN KÍVÜL HAGYNI, MINDEN LÉPCSŐFOK SIKERÉT, KUDARCÁT VÉGIG KELL ÉLNI”

1993-ban már élsportolóként tevékenykedtél. Miért döntöttél úgy, hogy másik irányba is elindulsz, történetesen az SZTE jogi karára?

Középiskolában már valóban bontogattam szárnyaimat, 15-16 éves koromtól az utánpótlás-válogatott a tagja voltam. Annak azonban, hogy az ember valóban befusson, kezdetben nagyon kicsi az esélye, a vízilabda pedig sajnos már akkor sem volt olyan anyagi lehetőségekkel kecsegtető sport, mint az egyéb labdasportok. Nagyon fontosnak tartottam, hogy elsősorban a tanulásra fektessem a hangsúlyt: úgy döntöttem, hogy ameddig az egyetemet be nem fejezem, nem hagyom el Szegedet, annak ellenére, hogy már 19-20 éves koromban lett volna rá lehetőségem.

23 évesen, a végzés után kerültem el Szegedről. Akkor is szerettem volna maradni, de sajnos a klub akkori helyzete miatt sem szakmai sem egyéb okok miatt nem volt értelme itt maradni. Annak viszont nagyon örültem, hogy az aktív sportolói pályafutásom végén, azaz az elmúlt 5 évben Szegeden játszottam.

Volt-e olyan oktatód, olyan személyiség az egyetemen, akik a későbbi szemléletmódodra hatással voltak?

A jogi egyetem után eddigi életem legnagyobb részében a sportban tevékenykedtem. Azt, hogy a vízilabdás pályafutásomra melyik professzor milyen hatással volt, nem igazán tudnám megmondani, de

realizáltam, hogy a sport és a tanulás nagyon segíti egymást. Sokkal jobban ment a tanulás, amikor edzettem és sokkal jobban alakult egy mérkőzés, amikor az agyam csiszolva volt. Azt hiszem, a jogot önmagában sem könnyű elvégezni, nemhogy napi két edzés és évi 30-40 meccs mellett, úgy, hogy a világversenyek többnyire a vizsgaidőszakra estek.

A szegedi sport és felsőoktatás igen jó kapcsolatban vannak egymással, aminek köszönhetően rengeteg segítséget kaptam. Nagyon sok sportszerető oktatóm volt, akik közül többekkel ma is tartom a kapcsolatot, például az egyik büntetőjogi tanárommal.

Milyen emlékezetes történetek köthetők az egyetemi időszakhoz, az évfolyamtársaidhoz?

Nyilvánvalóan nemcsak az oktatók, hanem az évfolyamtársak is nagyon sokat segítettek nekem, és fontos megemlíteni, hogy az évfolyamból került ki a feleségem is, a gyermekeim édesanyja. Az egyetemnek köszönhetem, hogy a 4-5. évfolyamokban az órákra már nem kellett bejárnom, egyéni tanrendet kaptam. A vizsgák kapcsán nem azt mondták, hogy például szeptember 3-án kell mennem ebből és ebből a tárgyból, hanem amikor megtanultam az anyagot, jelentkeztem, hogy október 3-án tudok jönni, ami szintén óriási segítség volt. A feleségem, a csoporttársaim mindent a „kezem alá raktak”, nem igazán kellett jegyzetet készítenem, utánajárni a dolgoknak, mert megkaptam a tanulnivalót felcímkézve, aláhúzatva.

Milyen álmokat dédelgettél a hallgatóként?

Azt hiszem, hogy bennem elég hamar körvonalazódott, hogy a sport a prioritás. Szerettem az egyetemre járni, szerettem a közösséget, de a sport mellett azért nyilván sokszor éreztem azt, hogy ez egy nyűg a nyakamon.

A '96-os olimpia után, amikor a második évfolyamot befejeztem, új szövetségi kapitányt választottak, ami úgy éreztem, hogy az az én sportpályafutásom szempontjából pozitív fordulatot fog hozni. Álmodni sem mertem arról, hogy ilyen eredményeket érünk majd el, de tudtam, hogy komoly változás lesz. Bekerültem a felnőtt válogatottba és elkezdődött egy út, sok munkával, sok mérközéssel, ami mellett be kellett fejeznem az egyetemet, minél hamarabb, mert ha halasztok, akkor pont a 2000-es olimpia felkészülését teszem még nehezebbé. '98-ban volt egy világbajnokságunk, '97-ben előtte egy Európa-bajnokságunk, ami gyakorlatilag pont az egyetem legkeményebb időszakára esett, egy olyan másfél éves periódusra, amikor úgy telt az életem, hogy reggel felkeltem, uszoda, utána könyv, uszoda... Nem is tudom, hogy moziba eljutottam-e másfél év alatt. Iszonyatos volt a nyomás, de az utolsó pillanatig azt gondoltam, hogy ez kell nekem, mert tudtam, hogy a vízilabda nem fog örökké tartani, készülni kell arra is, hogy az aktív pályafutásom után mivel fogok foglalkozni. Azt hiszem, hogy sportvezető, sportdiplomata pályám során fogom tudni kamatoztatni azt, amit itt tanultam.

Mennyiben más a mostani fiatalok helyzete?

Az én egyetemi éveim alatt nemhogy laptop, még mobiltelefon sem volt, telefont talán a diplomaosztó után kaptam. A sportolói közegben is látni, hogy a mai fiatalokra rendkívüli hatással van a technológia: idejük jelentős részét kitölti a számítógép, az internet, a mobil, minden olyan dolog, ami helyett, mellett ebben a kritikus életperiódusban (gondolok itt az egyetemet megelőző évekre is) sok értékes időt fordíthatnának olyan dolgokra, amelyek később hasznukra válnak. A sportéletben – néhány kivételtől eltekintve – nem érezzük régi a céltudatosságot és akaratot, mert ma sokan azt gondolják, ha van számos lehetőség, akkor az egyik majdcsak megtalálja őket is. Én azt látom, hogy többen arra

várnak, hogy a szájukba repüljön a sült hal és nagyon keveset tesznek azért, hogy olyan dolgot csináljanak, amit szeretnének.

Mit tanácsolsz? Hogyan alkossanak célokat, hogyan vigyék véghez azokat?

Meggyőződésem, hogy mindenki tehetséges valamiben. Nyilván nem mindenki tudja megtalálni, hogy épp miben, kell hozzá szerencse is. A fiaim kilenc évesek. Egyikőjük most elhatározta, hogy ő kosárlabdázni szeretne. Volt már három edzésen, kimentünk kosarazni együtt is és mondta, hogy meccsezzünk. Mondtam, hogy lehet, de nem sok értelme van, amikor még passzolni sem tudsz. Nagyon fontos, hogy a cél a szemünk előtt lebegjen, de a tyúklétrát nem lehet figyelmen kívül hagyni, minden lépcsőfok sikerét, kudarcát végig kell élni, úgy, hogy a cél végig ott lebegjen a szemünk előtt. Ha rögtön a célt akarjuk, akkor a nagyon fontos részletek elvesznek és esélyünk sem lesz arra, hogy elérjünk hozzá.

35

Mit tervezel a következő évtizedekre?

Az aktív vízilabdás karrieremet befejeztem, de nem hiszem, hogy klasszikus jogász leszek, bár a mai napig a céljaim között szerepel, hogy leszakvizsgázom, mert arra tényleg nem volt időm. Most a szegedi klubnak lettem ügyvezetője és szakmai igazgatója, benne vagyok a Magyar Vízilabda Szövetség vezetésében és ezek mentén szeretnék elindulni egy sportvezetői, sportdiplomata vonal felé. Azt hiszem, a húsz éves aktív pályafutásom, az eredményeim nagyon jó alapot jelentenek és érzem magamban az akaratot, a képességet, a lehetőséget, azt, hogy van mit tenni a magyar sporttal kapcsolatban. Nagyon nagy kihívást látok ebben az egyébként ingoványos területben, és mivel a sportban éltem le eddigi életemet, ebbe az irányba is szeretnék továbbmenni.

Több helyen nyilatkoztad, hogy örültél volna még egy bajnoki éremnek a szegedi csapattal. Ösztönzöd most ilyesmire a fiatalokat?

Az elmúlt években olyan volt a csapat finansziális helyzete, hogy ez reális cél lett volna, de mégsem jött össze. Ebből is látszik, hogy hiába adott minden feltétel a sikerhez, a végkiemenetel soha nem garantált. Azt, hogy az első évben nem sikerült a bajnoki arany, inkább magunknak köszönhetjük, de tavaly, amikor a szponzor bejelentette év közben, hogy kiszáll, az nyilván alapjaiban rengette meg az egész csapatot. Mindezek ellenére azt hiszem, hogy a csapatszerkezet most nagyon jól összekovácsolódott. A következő célunk az lehet, hogy a szegedi vízilabdát – ha nem is bajnoki aranyérmes álmokkal -, de egy stabil felső közép-pályára állítsuk. Fontos a stabil háttér, hogy fennmaradhasson egy olyan egyesület, ahol tényleg nagyon sok fiatal nőtte ki magát.

Lehet, hogy nincs több százmilliós költségvetésünk és nem bajnoki álmokat dédelgetünk, de egy olyan klubot üzemeltetünk, ahol tényleg fontos az ember. Célunk, hogy olyan fiataloknak, akik már nagyon sok évet beletettek a sportba, lehetőséget biztosítsunk, hogy azt folytatni tudják, úgy, hogy közben a civil életükre is készülnek. A klub és az egyetem között szoros együttműködés van, ami biztosítja, a hallgatóknak, hogy tanuljanak és a hobbijuknak is tudjanak élni.

Dr. Molnár Tamás adatlapja a Szegedi Vízilabda Egylet Közhasznú Egyesület honlapján

Dr. Molnár Tamás
Center

BECENÉV: Papesz
SAPKA SZÁMA: 9
MAGASSÁG: 192cm
SÚLY: 98kg
SZÜLETÉSI DÁTUM: 1975-08-02

EREDMÉNYEK:

Legjobb eredményei: Olimpia, I.hely: 2000, 2004, 2008. Világbajnokság: I.hely: 2003, II.hely: 2005, 2007. Európa-bajnokság, I.hely: 1997, 1999, II.hely: 2006, III.hely: 2001. Eddig klubjai: Szeged, 1998, UTE, 1998-1999, Jug Dubrovnik 1999-2000, Bečej (Óbecse), 2000-2001, Domino-BHSE: 2001-2009, Szeged Beton VE: 2009 –

Orvosi tanácsra kezdett úszni, azonban pár hónappal később már a vízilabda edzéseket látogatta. Tehetsége korán megmutatkozott, csupán 16 éves volt, amikor Kemény Ferenc utánpótlás-válogatottjának tagja. 1997-ben, a sevillei Európa-bajnokságon láthattuk a felnőtt csapat tagjaként, ahonnan aranyéremmel tért haza a csapat. A következő évben a perthi világbajnokságra utazó csapat tagja volt. Tehetségére a világbajnokság kapcsán figyeltek fel igazán, kitűnő külföldi ajánlatokat kapott, de Magyarországon maradt a jogi egyetem befejezéséig. A pekingi olimpia után lemondta a válogatottságot, pályafutását klubszinten még folytatja.